

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **K.K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu 27 kwietnia 2026 r.

na posiedzeniu w Izbie Karnej,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 16 marca 2023 r., sygn. II AKa 180/22,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku

z 30 listopada 2021 r., sygn. III K 49/20,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 10 grudnia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek K.K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 16 marca 2023 r., sygn. II AKa 180/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z 30 listopada 2021 r., sygn. III K 49/20.

W piśmie tym skazany podniósł, że w sprawie ujawniła się nowa, nieznana wcześniej sądowi okoliczność mająca bezpośredni wpływ na ocenę wiarygodności głównego świadka oskarżenia oraz na treść wyroku. Nową okolicznością – zdaniem wnioskującego – jest kopia protokołu z postępowania sądowego, dotyczącego upozorowanego włamania i kradzieży dokonanego przez J.P. i C.C. (sygn. akt II K 115/16). K.K. wskazał też, iż zasadność wznowienia postępowania wynika z rażącego naruszenia prawa przez sąd odwoławczy poprzez nierozpoznanie jego wniosku dowodowego z 19 stycznia 2023 r. i umieszczenia w protokole zapisu niezgodnego z prawdą.

Pismem z 19 marca 2026 r. K.K. przedstawił – jego zdaniem – obiektywny dowód na to, że oskarżyciel publiczny stosuje identyczny, powtarzalny mechanizm manipulacji aktami, jaki stał się podstawą wniosku o wznowienie postępowania. Zaznaczył tożsamość metody i zatajenie kluczowych faktów, świadomą manipulację obrazem świadka oraz upadek tezy o „oczywistej bezzasadności” w kontekście właściwej analizy akt sprawy oraz dowodów zgromadzonych w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Unormowanie wynikające z treści art. 545 § 3 k.p.k. określa możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

W judykaturze prezentowany jest pogląd, że uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny jest zatem dopuszczalne, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56. Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lipca 2019 r., V KO 28/19).

Wniosek złożony przez K.K. nie zawiera ani przesłanek określonych w przywoływanych w cytowanym judykacie przepisach, ani argumentacji wskazującej na wystąpienie jakiegokolwiek nowej okoliczności uzasadniającej wznowienie. Wskazane w piśmie okoliczności nie spełniają wymogów określonych w treści art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., będących podstawą do wznowienia postępowania. W złożonym wniosku K.K. podjął bowiem próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Nie spełnia to jednak kryteriów uzasadniających wznowienie postępowania.

Ponadto, zdaniem autora wniosku, do jego skazania doszło w wyniku nieprawidłowo przeprowadzonego postępowania, w oparciu o niewłaściwy materiał dowodowy. Lektura akt sprawy w żadnym stopniu nie potwierdziła jednak tego, o czym mowa we wniosku i nie wykazała podstawy do wznowienia postępowania. Obrazuje to jednoznacznie, że wniosek skazanego jest działaniem instrumentalnym, podyktowanym chęcią bezpodstawnego uwolnienia się od odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo.

Tożsama inicjatywa okazała się zawodna we wcześniej prowadzonym postępowaniu, zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt IV KO 75/25. Wniosek złożony przez skazanego w niniejszym postępowaniu opiera się na podobnych podstawach do wskazywanych przez niego w poprzednim piśmie.

W zaistniałej więc sytuacji należało wniosek ocenić jako oczywiście bezzasadny w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k. i odmówić jego przyjęcia, bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci usunięcia braku formalnego związanego z przymusem adwokacko - radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.).

[WB]

[r.g.]

